

“Seguim mantenint ben viu l'esperit de la fundadora, l'Antònia Roura”

Què pensa vostè que diria l'Antònia Roura en veure com la seva Fundació posa en marxa, una vegada rehabilitada totalment, la Residència Francesc Roig de l'Ametlla del Vallès?

—Jo penso que estaria contenta en constatar com es continua mantenint viu el seu esperit d'atenció total vers les persones grans. Ella ho va tenir clar allà per l'any 1978 i passats gairebé 30 anys, seguim comprovant que hi ha una necessitat de créixer. No és una qüestió d'ambició de la Fundació, no, sinó una resposta a les necessitats que hi ha.

—Ella, fou tot una pionera.

—No hi ha cap dubte. Ho va fer amb la posada en marxa d'un pis al carrer Enginyers de Granollers que acollia uns avis i aviat va poder comprovar que necessitava l'ajut de més gent fins que va tenir clar que s'havia de professionalitzar. I com és ben palès, en aquest sector, hi ha hagut canvis realment molt importants.

—Aquests canvis afecten a...

—El perfil d'usuari és més assistit i més dependent; el personal que hi treballa està representat per tècnics especialment formats; l'aspecte vocacional continua sent un valor positiu, però ara preval més la professionalitat...

—La situació del sector...

—A nivell de personal passa per una formació continuada.

—Diuen que manquen places.

—La realitat així ho evidencia, ja que moltíssima gent quan necessita aquest recurs no el troba. Falten places no només per a la gent que es fa gran i necessita una atenció assistencial, sinó també i d'una manera molt especial en aquells casos en què la gent passa per problemes greus a causa de que pateix malalties de tipus mental: trastorns de conducta, demències... Ara, ens trobem que ens demanen moltes places relacionades amb aquestes malalties que acostumen a ser molt complexes.

—Per la seva experiència, com considera vostè que es veu la gent que es troba ingressada a les

residències: com una obligació, com una imposició de la família, com una decisió lliurement elegida...

—Hi ha de tot. Hi ha qui considera que ve a la força; d'altres que ho veuen com un pas lògic a la seva vida; i també hi ha qui creu que ja era hora, ja que pensen que ha arribat el moment en què no han de tenir cura ni de la gestió de la casa, ni dels pagaments, ni de les factures... I, malauradament, també hi ha persones que, degut a la seva mala condició física, ni se n'adonen de la situació en què es troben.

—Són les residències la prova del fracàs social en no tenir temps la majoria de la gent de tenir cura dels seus éssers estimats?

Xavier Solanas

—Jo ho veig com un recurs més, si tenim en compte la situació general en què vivim tots plegats: presses, manca de temps... Tot depèn de la relació que segueixi tenint la família amb les persones grans i de la forma com plantegen també la seva vinculació amb la residència. El fet de que una persona entri en una residència no significa que hagi de quedar apartada del món. Ni molt menys. Això ho hem de tenir molt en compte. Sabem que hi ha dificultats fins i tot per tal que la gent gran pugui passejar pels carrers degut a les barreres arquitectòniques, però també hem de saber valorar el nostre entorn.

—Per a moltes famílies, residència és sinònim d'aparcarment dels avis?

—Per a la majoria, no. I menys encara quan aquestes persones són usuàries del Centre de Dia, ja que s'estableix una relació amb la família diària i molt directa, constituint un pas important de cara al dia de demà, quan necessiti ingressar d'una forma total.

—Hi ha persones felices a les residències?

—Sí, és clar, ja que hi ha gent que descobreix coses d'ell mateix que mai hauria pensat que faria: amistats noves, habilitats, aficions... Hi ha gent que descobreix un altre món i alguns també fins i tot... l'amor de la seva vida.

PACO MONJA

Montserrat Aguilar i Casacuberta (Vic, 1-8-1965). És la gerent de la Fundació Antònia Roura des del 21 de juny de 1995. Aquest dissabte al matí, aquesta entitat que es fundà el 1980, prenent el nom de la granollera Antònia Roura i Barbany, la qual dedicà la seva vida a tenir cura dels altres i especialment de la gent gran, inaugurarà a l'Ametlla del Vallès les reformes de millora i ampliació de la Residència Francesc Roig. Amb la posada en marxa d'aquest nou equipament, la Fundació que presideix Jaume Sala, passarà a disposar de dues llars, juntament amb la de la Mare de Déu de Lurdes, on atendran a més de 100 persones i unes quantes més també en el servei de Centre de Dia. La celebració dels 25 anys de la Fundació servirà per inaugurar aquest nou equipament dedicat a l'atenció a la gent gran que tant interessava l'Antònia i per mantenir viu, destaca la gerent d'ambdós centres, "el seu esperit". Resident a Montmeló des que tenia 5 anys, la Montserrat s'inicià en aquest sector assistencial tot participant en el projecte de la Residència Casacuberta que dirigia a Barcelona la seva tia. Noves inquietuds professionals van fer que es formés amb la realització de diversos cursos especialitzats en gerència i administració de residències, així com d'altres relacionats amb la formació geriàtrica. Durant un temps, compaginà algunes d'aquestes tasques que realitzà també a residències com la de Can Mònic, amb d'altres de caire polític, ja que durant 6 anys fou regidora pel PSC-PSOE a l'Ajuntament de Montmeló, tenint cura de responsabilitats relacionades amb l'Ensenyament i Benestar Social, destacant la seva participació en la posada en marxa i creació de l'escola bressol. Soltera, considera que "en el camp de l'atenció a la gent gran, encara hi ha un gran camí per recórrer". ♦

MONTSERRAT AGUILAR

GERENT DE LA FUNDACIÓ ANTÒNIA ROURA DE GRANOLLERS